

Јово Бакић и проблем левог јединства

Јово Бакић и проблем левог јединства

rs.politsturm.com

2024-02-15

4 мин. читања

Избори, често описивани као “одсудни” за нашу будућност, су дошли и прошли и делује да се након њих баш ништа није променило, чак ни козметички. Постизборна хистерија у редовима опозиције се сада утишала мало, па су почели и да излазе са неким “озбиљним” анализама тога шта је пошло по злу за њих и како радити даље.

Наравно, прилику да оплемени политички дискурс својом мудрошћу није пропустио и један Јово Бакић, који је преко портала Машина дао одређене препоруке за лево оријентисане делове коалиције “Србија против насиља”. По њему, овај леви елемент треба да опрезно напушта коалицију, која по њему од почетка није добар оквир.

Опрез је кључна реч за Бакића. Професор годинама није у стању да одлучи да ли се бави политиком или не. Чини се да је њему најдража улога да удељује савете са маргине, а да у том свом мудровању и памети не преузме никакву одговорност. Сви знају како се неславно завршио његов излет у политичко организовање, тако да му је можда ту и место, на маргини.

Његово избегавање одговорности је крајње очигледно у излагању за Машину и саветима које удељује левици. За почетак, није јасно ни коме се тачно он ту обраћа пошто не наводи никакве конкретне леве организације и појединце, али оцењује да сви они морају да раде као један, уз изузетак оних које су “напредњачке службе безбедности онако лако пробушиле”. Дакле сви ваљају и треба да раде сложено осим оних који не ваљају, њих треба избацити. Ко ваља? Ко не ваља? Оставља се читаоцу на интерпретацију како да се створи та тотална слога за све, осим за неименоване неке.

На страну Бакићево избегавање да каже било шта конкретно и макар на неки начин обавезујуће, идеја широке, уједињене левице је један пуки малограђански идеализам. Како ће та широка левица да ради “као један” ако не постоји дефинисана и јединствена политичка теорија на основу које ће да се спроводи јединствена политичка пракса?

Ту нема одговора од стране овог професора, који се очигледно лепо одупрео професионалним деформацијама и не налази да је наука и едукација нешто што је на било који начин релевантно за грађење организације. Прича о некаквим синдикатима, који су “трули”, али “у њима веома вредних људи има”. Решење за то Бакић види у томе да “левица” сама направи свој јак синдикат који ће бити здрав и јак. Дакле уз осуду синдикалне борбе он провлачи идеју да нам треба боља синдикална борба, упркос томе што један професор социологије мора у малом прсту да држи знање о томе шта је то што заправо ствара ту трулеж у синдикатима. То никако нису “лоши људи”, којима могу да парирају неки “добри људи” па да праве добар синдикат, већ чињеница да је синдикална борба тржишна борба, дакле раднички покушај да се буржоаским методама боре за свој положај.

За левицу констатује слично. Организације труле, али има пуно добрих људи које је ето он упознао. Ко су ти добри људи, на који начин их треба организовати, не зна се. Самим тиме није ни јасно како та трула левица може да организује синдикат који није труо. Бакићев политички идеализам очигледно не додацује даље од спонтаног самоорганизовања свих добрих левичара, без икаквих јасних критеријума који је степен организовања

неопходан, шта је то труло у постојећим организацијама, ко су ти добри левичари, и на крају, шта је уопште левичар.

Уместо организације, он би да подигне један шатор идеалиста, где су добродошли сви, докле год не инсистирају на некој конкретној политичкој теорији. Место где је свако добродошао да прича шта хоће, докле год случајно не доведе у питање нешто што прича неки колега. Инсистирањем на исправности или неисправности неке теорије смо “нејединствени” или, још горе, “ауторитарни”. Бакић иде тако далеко да све расправе које се баве питањем леве политичке теорије назива “дебилним”. Ту се заиста поставља питање шта онда издваја ту Бакићеву левицу од било које друге политичке групе, и шта је уопште чини конкретно левицом.

На чему ће уопште да ради тај скуп левих идеалиста који нема никаву заједничку политику? Који је циљ?

Срећом, ту нас професор не оставља у мраку. Циљ је, наравно, само и искључиво борба против “непоменика”, заједничког непријатеља. На бакићевском језику, направљеном за избегавање одговорности, “непоменик” је Александар Вучић, неко кога он очигледно не сме ни да именује. И јасно је зашто је тако. Професура, као најобразованији сегмент ситне буржоазије, вазда сања о историјском врхунцу своје класе. Том периоду позног феудализма када су просветитељи дизали Европу на ноге против апсолутистичких монархија. Наравно, то је класа која је почела да пропада оног момента када су своју победу остварили и гурнули свет у капитализам. Они и даље посматрају свет кроз ту призму и упорно бију одјеке тих револуција. Стално покушавају да рекреирају стару славу у некаквим петим октобрима где се људи пуни неке узвишене врлине боре против некаквих порочних аристократа. Свакој буржоаској власти која им није по вољи (а ни једна није, пошто буржоаска власт ради за крупну буржоазију, а не за малограђане) они произвољно приписују квалитете неког одавно ишчезлог апсолутизма и феудализма. Па је тако и један капиталистички ћата, Александар Вучић, у ствари полумитско биће коме ни име не сме да се изговори.

Истина је да је капиталистичка олигархија непријатељ и марксистима и ситнобуржоаским левичарима попут Бакића. То никако не значи да је његова малограђанска идеологија на било који начин савезник научног социјализма или макар некако прогресивна. То је једна дубоко реакционарна струја која упорно инсистира на томе да врати точак историје уназад, у зору капитализма где су владали стиносопственички односи, пре него што је тржиште почело да кида ситну буржоазију на многобројни пролетаријат и малобројну крупну буржоазију.

Теза лево оријентисаних малограђана, по којој су нејединство и свађе главна бољка такозване “левице”, је одавно побијена активностима самих Маркса, Енгелса и Лењина, који су Марксизам изградиле и допуњавали управо критиком утопистичких, идеалистичких, ревизионистичких, опортуних и осталих политички неписмених теза разних декларативних левичара.

Истинско решење у борби против капитализма не лежи у некаквом солидарном левичарењу, већ у јединству социјалистичке теорије и праксе. Доследна едукација, научност, прецизност и дисциплина су оно што организацији омогућава да заправо спроводи акције по неком плану и са дефинисаним циљевима, укључујући ту и брзо стварање кадрова и сопствених медија. Таква организација је онда у много бољем положају да комуницира са масама, заобишавши све залудне левичаре и малограђанске активисте, и да се тиме још брже шири без губљења свог теоријског и оперативног јединства.

Оригинални чланак